

Paulus in Rome

Handelingen 28:11-31

Van Malta naar Rome

Vers 11-16. Na een verblijf van drie maanden op Malta werd de reis naar Rome voortgezet. Zij staken van wal met een schip uit Alexandrië, dat op het eiland overwinterd had en de Dioskuren als kenteken voerde (vs. 11). Dat wil zeggen dat er op de boeg van het schip een afbeelding geschilderd of gebeeldhouwd was van de Dioskuren (zonen van Zeus), Castor en Pollux, die als beschermers van de zeevaarders werden beschouwd. De eerste haven waar zij aanlegden was Syracuse, de hoofdstad van Sicilië, gelegen aan de zuidoostkust. Daar bleven zij drie dagen, waarschijnlijk om te laden of te lossen (vs. 12). Vandaar voeren zij langs de kust van Sicilië tot ze in Regium aankwamen, een stad aan de zuidkust van Italië. Na één dag werd de wind zuidelijk en kwamen zij al de tweede dag na vertrek te Puteoli aan, een havenstad aan de golf van Napels (vs. 13).

Hier vonden zij broeders, die hen uitnodigden om zeven dagen bij hen te blijven (vs. 14). Evenals in 21:7 worden de gelovigen hier 'broeders' genoemd. Dit is de aanspreektitel onder gelovigen. Christus Zelf schaamt zich niet ons broeders te noemen (Hebr. 2:11). In deze betrekking heeft Hij ons met Zichzelf en met elkaar gebracht. De broederschap is dan ook iets kostbaars, iets om lief te hebben (1 Petr. 2:17). We kunnen ons afvragen waarom de broeders hen nu juist *zeven* dagen uitnodigden? Waarschijnlijk om samen met hen op de eerste dag van de week te kunnen broodbreken (vgl. Hand. 20:6-7; 21:4). Bij de broodbreking gedenken wij Hem, die Zich niet schaamt ons Zijn broeders te noemen. Wij verkondigen de dood van de Heer, totdat Hij komt, en geven aan Zijn tafel uitdrukking aan de eenheid van het lichaam van Christus (1 Kor. 10:17; 11:23-26).

Het laatste gedeelte van de reis werd te voet afgelegd. Er waren nog 200 km te gaan, een voettocht van vijf dagen. Over de Via Campana en de Via Appia ging men naar Rome. In Rome hadden de gelovigen ondertussen bericht ontvangen dat Paulus en zijn begeleiders in aantocht waren. Zoals uit Romeinen 16:1-15 blijkt, had Paulus veel vrienden in Rome. De broeders kwamen hem in twee groepen tegemoet. De

eerste maakte halt te Tres Tabernae (de drie herbergen), op ongeveer 60 km van Rome, terwijl de tweede verder trok tot Forum Appii, op 70 km afstand. *“En toen Paulus hen zag, dankte hij God en vatte moed”* (vs. 15b). Paulus was evenals Elia een mens van gelijke natuur als wij (Jak. 5:17). Het gegeven dat hij voor de keizer moest verschijnen om daar van de Heer Jezus te getuigen (vgl. Hand. 23:11; 27:24), maakte hem onrustig, misschien wel angstig (vgl. 1 Kor. 2:3). Toen hij echter de broeders zag, dankte hij God en vatte moed.

Broederschap is in de Bijbel nooit iets van het verstand maar van het hart, iets dat in praktijk moet worden gebracht: *‘Een vriend heeft te allen tijde lief, maar een broeder wordt voor de nood geboren’* (Spr. 17:17). Ware vriendschap hangt niet af van voor- of tegenspoed; een vriend heeft te allen tijde lief. Met een broeder ga je in de regel niet zo vertrouwelijk om als met een vriend; maar als de nood aan de man komt, zal een broeder er voor je zijn. *‘Die Vriend is onze Heer Jezus Christus. Zijn liefde verandert niet en Hij is bij uitstek een Broeder die voor de nood geboren is’* (H.A. Ironside).

In Rome kreeg Paulus toestemming op zichzelf te gaan wonen. Zijn bewaking bestond uit een soldaat die aan hem vastgeketend was (vs. 16). De bewakers, die tot de pretorianen (lijfwacht van de keizer) behoorden, werden meerdere malen gedurende de dag afgelost. Uit Filippenzen 1:12-13 kunnen we opmaken dat Paulus aan de pretorianen die elkaar aflosten het evangelie heeft verkondigd, zodat in het hele pretorium (hof) duidelijk is geworden dat hij in gevangenschap was om Christus' wil. Voor de laatste keer schrijft Lucas in de 'wij-vorm'. Wat nu volgt, heeft alleen nog betrekking op Paulus zelf.

Paulus' gesprek met de voornaamste Joden van Rome

Vers 17-22. Na drie dagen riep Paulus de voornaamsten van de Joden bij zich. Ook in Rome hield hij vast aan de stelregel dat het evangelie eerst aan de Joden moest worden verkondigd, en daarna aan de heidenen. Zoals uit zijn toespraak blijkt (vs. 17b-

Paulus predikt de Joden het evangelie

20), wilde hij zich vooreerst verdedigen tegen de aanklachten die de Joden in Jeruzalem tegen hem hadden ingebracht. Zijn toespraak is volledig Joods getint. Hij spreekt hen aan als *'mannen broeders'*, om te bewijzen dat hij zich nog altijd tot de Joden rekent (vgl. Hand. 2:37). Wat de gebeurtenissen zelf betreft, beperkt hij zich tot de hoofdzaak.

Allereerst verzekert hij hen, *'dat hij niets had gedaan tegen het volk of de voorvaderlijke gebruiken'* (vs. 17). Toch werd hij door de Joden van Jeruzalem als een gevangene overgeleverd aan de Romeinen, die hem na verhoor weer wilden loslaten omdat er geen enkele schuld in hem was (vs. 18). Hij maakt een toespeling op de verhoren door Felix en Festus (24:8; 25:6-26). Beiden waren tot de slotsom gekomen dat er geen enkele doodsschuld in hem was. De Joden spraken dit echter tegen, en daarom was hij genoodzaakt zich op de keizer te beroepen. Hij zegt erbij: *"niet alsof ik iets had om mijn volk te beschuldigen"* (vs. 19b). Het was dus absoluut niet zijn bedoeling zijn eigen volk, de Joden, te beschuldigen; hij wilde enkel zijn leven redden. Dat hij tegen zijn eigen volksgenoten bescherming had moeten zoeken bij de Romeinen, was uitsluitend hun schuld. Hij wilde hen van zijn onschuld overtuigen en de ware reden van zijn gevangenschap openbaren: *"Want vanwege de hoop van Israël heb ik deze keten om"* (vs. 20b). Terwijl hij naar de ketting wees waarmee hij aan de soldaat geketend was, vertelde hij dat hij gevangen zat omdat hij Jezus als de door God beloofde Messias had gepredikt. Dát was de ware reden van zijn gevangenschap.

De Joden van Rome wilden noch vóór noch tégen Paulus een uitspraak doen, en gaven een diplomatiek antwoord: *"Zij nu zeiden tot hem: wij hebben over u geen brieven uit Judea ontvangen, ook is niemand van de broeders hier gekomen, die iets kwaads van u heeft bericht of gesproken. Wij achten het echter juist van u te horen wat uw denkbeelden zijn; want wat deze sekte betreft, ons is bekend dat zij overal wordt tegengesproken"* (vs. 21-22).

Het is haast ondenkbaar dat deze Joden nog nooit van Paulus hadden gehoord. Hij had al meer dan twintig jaar in verschillende steden van het Romeinse rijk gepredikt. Bovendien was er in Rome zelf een christengemeente, waarvan het geloof werd rondverteld in de hele wereld (Rom. 1:8). Een gemeente waarin zich ook een groep bekeerde Joden bevond. Hoe het ook zij, ze achtten het juist van Paulus zelf te horen wat zijn denkbeelden waren.

Ze hadden al het een en ander gehoord over het christendom, maar zoals uit hun woorden blijkt, niet veel goeds! De minachting voor het christendom blijkt uit hun woordkeuze: *'deze sekte.'* Zij zagen het christendom als een van het jodendom afwijkende leer. Deze leer of deze sekte werd overal tegengesproken. Zowel de Romeinen (heidenen) als ook de Joden stonden zeer afwijzend tegenover het christendom. In dat opzicht hadden de eerste christenen het niet gemakkelijk. Kiezen voor de Heer Jezus betekende in die dagen lijden!

Vers 23-29. De Joden waren nieuwsgierig hoe Paulus over een en ander dacht (vs. 22). Zij stelden voor hem een dag vast, waarop zij zouden terugkeren (vs. 23). Dat er onder de Romeinse Joden veel belangstelling voor Paulus' denkbeelden was, blijkt uit het feit dat er nog meer verschenen dan de eerste keer. Wij moeten daaruit afleiden dat Paulus een vrij ruim huis tot zijn beschikking had. Hij sprak met hen van 's morgens vroeg tot de avond toe. Het thema van zijn prediking was het koninkrijk van God, dat de Joden volgens de oude profetieën verwachtten. Het kan niet anders dan dat ook de Koning ter sprake kwam. Zowel uit de wet van Mozes als uit de profeten trachtte hij hen te overtuigen dat Jezus de beloofde Messias was. De Koning, de Messias, was gekomen; maar men had Hem verworpen en laten kruisigen (vgl. Hand. 2:22-23). *"En sommigen lieten zich overtuigen door wat werd gezegd, maar anderen geloofden niet"* (vs. 24). Een dergelijke reactie zien we ook in Athene (Hand. 17:32-34). Daar waren het de Grieken, hier zijn het de Joden.

"Het heeft God behaagd door de dwaasheid van de prediking te behouden hen die geloven. Immers, **Joden** begeren tekenen en **Grieken** zoeken wijsheid, maar wij prediken Christus de Gekruisigde, voor Joden een aanleiding tot vallen en voor volken een dwaasheid, maar voor de geroepen zelf, zowel Joden als Grieken, Christus, de kracht van God en de wijsheid van God" (1 Kor. 1:21-24). Er is in de loop van de tijd niet veel veranderd, nog altijd laat de meerderheid van de mensen zich niet overtuigen door de prediking van het Woord. Het zijn er maar 'sommigen' die geloven. Maar we moeten ons hierdoor niet laten ontmoedigen, want: *"Er is blijdschap in de hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben"* (Luc. 15:7).

Het evangelie dat Paulus verkondigde, veroorzaakte onenigheid onder de Joden. Al discussiërend gingen zij uiteen, nadat hij dit ene woord had gezegd: *"Terecht heeft de Heilige Geest door de profeet Jesaja tot uw vaders de woorden gesproken: 'Ga tot dit volk en zegt: Met het gehoor zult u horen en geenszins verstaan, en kijkend zult u kijken en geenszins zien; want het hart van dit volk is vet geworden en hun oren zijn hardhorend geworden en hun ogen hebben zij gesloten, opdat zij niet misschien met hun ogen zien en met hun oren horen en met hun hart verstaan en zich bekeren, en Ik hen gezond maakt.'"*

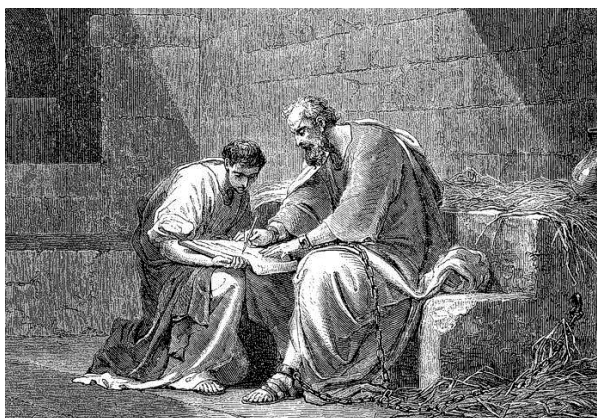
Paulus citeerde Jesaja 6:9-10 om de verstoktheid van de Joden aan te tonen. Nu zij het evangelie van Paulus van de hand wezen, en daarmee opnieuw hun Messias hadden afgewezen, zou God Zich tot de volken richten. *"Zij zullen ook horen"* (vs. 28). Dat wil zeggen dat aan hen niet alleen het evangelie wordt verkondigd, maar dat zij ook ernaar luisteren: zij zouden het wél aannemen. Dit woord moet de Joden boos hebben gemaakt (vgl. Hand. 7:51-60). Israël heeft zichzelf als volk van God buitenspel gezet, en nu vergadert God

Zich een volk voor Zijn naam uit de heidenen (Hand. 15:14).

Na de opname van de Gemeente zal God de draad met Israël weer opnemen. Het gelovig overblijfsel uit Israël zal zich voor Hem verootmoedigen. Dan zal God hen oprichten en zullen zij voor Zijn aangezicht leven. Israël wordt dan weer genoemd: 'Ammi' (Mijn volk) (Hos. 1:10-12; 6:1-3; vgl. Rom. 11:25vv.). Nu is het volk echter tijdelijk terzijdegesteld, en kunnen de Joden zich nergens op beroepen. Israël mag dan vanaf 1948 weer een staat zijn, maar in Gods oog is het *ongelovige* volk nog steeds de vervallen hut van David (Hand. 15:16). Net als voor de heiden is er voor de Jood in deze bedeling van genade maar één weg tot behoudenis: het geloof in de Heer Jezus Christus (Hand. 15:11).

Paulus' tweejarige verblijf in zijn huurwoning

“Paulus bleef twee hele jaren in zijn eigen huurwoning, en ontving allen, die bij hem binnenkwamen, predikte het koninkrijk van God en leerde aangaande de Heer Jezus Christus met alle vrijmoedigheid, ongehinderd” (vs. 30-31).

De gevangenschap van Paulus in Rome duurde twee hele jaren. Tijdens deze periode ontving hij in zijn eigen huurwoning allen die bij hem kwamen. Het evangelie van het koninkrijk van God dat hij zaaide, bracht vrucht voort in de harten van hen die het hoorden. Het resultaat zal verschillend geweest zijn: de één honderd-, de ander zestig- en de ander dertigvoudig (Matt. 13:18-23). Rome was echter een vruchtbare bodem, waarin het evangelie wortel heeft geschoten.

Om over na te denken

“Hij predikte het koninkrijk van God en leerde aangaande de Heer Jezus Christus met alle vrijmoedigheid, ongehinderd” (vs. 31).

Met dit vers eindigt het boek Handelingen. Eigenlijk een abrupt slot, we horen niets meer over de gemeente te Rome en geen woord over de afloop van het proces. Paulus mocht dan geboeid zijn als een misdadiger, maar het Woord van God is niet geboeid (2 Tim. 2:9). Wat door de Heilige Geest in gang is gezet, kan door mensen niet gestopt worden; vanuit Jeruzalem is het evangelie tot aan het einde van de aarde gepredikt.

Paulus predikte *het koninkrijk van God*; hij verwachtte de komst van de Heer Jezus nog tijdens zijn leven mee te maken. Spotters zeggen: ‘Waar is de belofte van Zijn komst?’ (2 Petr. 3:4). De Heer zal echter terugkomen om Zijn koninkrijk met macht en heerlijkheid op te richten (Openb. 19:11-16). Wij leven in de laatste dagen. Zijn wij ons ervan bewust dat de Heer Jezus spoedig komt? Alles wijst erop dat het koninkrijk van God nabij is. De Heer Jezus staat te komen. Hij is de rechtmatige Koning over de koninkrijken van de wereld (Ps. 2; Dan. 7:13-14). *“Nu dan, koningen, handel verstandig. Laat u onderwijzen, rechters van de aarde. Dien de HERE met vreze, verheug u met huiver. Kus de Zoon, opdat Hij niet toornig wordt en u onderweg omkomt, wanneer Zijn toorn slechts even ontbrandt. Welzalig allen die tot Hem de toevlucht nemen!”* (Ps. 2:10-12).

Paulus werd in Rome terechtgesteld onder Claudius' opvolger Nero (54-68). Vlak voor zijn marteldood heeft hij op ontroerende wijze afscheid genomen van zijn geliefd kind in het geloof, Timoteüs. Hij wist dat hij als een drankoffer uitgegoten zou worden (2 Tim. 4:6). Heel zijn dienst was een God welgevallig offer (Rom. 12:1); maar zijn dood zou het offer compleet maken, zoals het uitgieten van de wijn op het laatst gebeurde bij de offerceremonie (vgl. Ex. 29:40; Num. 15:1-10).

Het boek Handelingen heeft een open einde. Paulus is bij zijn geliefde Heer en Heiland. Het werk van Gods Geest gaat echter door. Hij zoekt trouwe mensen die bekwaam zijn ook anderen te leren; mensen die navolgers zijn van Paulus, zoals hij een navolger van Christus is geweest (2 Tim. 2:2; 1 Kor. 11:1). Maranatha!

Oude Sporen 2011

